

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Η μόνη αὐθεντική βιογραφία τοῦ γενναίου Ἑλλήνου πρίγκηπος)

Μουρούζης ἀγαπούσε πολύ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ σὲ κάθε περίστασι ὑποστήριζε τὴν καλὴ τῆς φήμη.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο ποὺ διηγηθήκαμε, ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο παραπλήσιο τὸ Παρίσι, γιὰ τὴν καλὴ φήμη τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ «Φιγκάρω»—ἡ μεγάλη ἀριστοκρατικὴ Παριζιάνικη ἡμερησίδα—ἐδημοσίευσε ἕνα ἄρθρο τοῦ Γκολάρ, τοῦ πολιτικοῦ τῆς συντάκτου, σὸ ὁποῖο ἔθριζεν ἄγρια τοὺς πολιτικούς ἀντιπάλους τῆς ἡμερησίδας, ἀποκαλώντας τοὺς «Γκρέκ», ποὺ Γαλλικὰ δὲν θὰ πῆ μόνον «Ἕλληνας», μὰ «κλέφτης»—κλέφτης σὰν χαρτιάς, ἴδιος.

Ὁ Μουρούζης μόλις ἐδίδασκε τὸ ἄρθρο αὐτό, ἐπῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ ἔτρεξε νὰ ἐπισκεθῆ τὸν Γκολάρ.

Μόλις ἀντίκρουσε τὸν Γάλλο δημοσιογράφο, τὸν ἔχειρήσε καὶ τοῦ εἶπε:

—Κόριε, σὰς παρουσιάζω τὸν ἐαυτὸ μου. Εἶμαι ἕνας Γκρέκ!

Ὁ Γκολάρ τὸν ἐκύτταξε περιέργως.

Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

—Ναί, ξαναεἶπεν ὁ Μουρούζης, εἶμαι κ' ἐγὼ ἕνας Γκρέκ.

—Τί θὰ πῆ αὐτό, κύριε; ρώτησεν ὁ Γκολάρ.

—Θὰ πῆ ὅτι εἶμαι Γκρέκ, δηλαδὴ Ἕλληνας. Καὶ θέβαια θὰ θυμώσῃ, ὅτι σήμερα τὸ πρωὶ σὸ ἄρθρο σας θρίζετε τοὺς ἔχθρους σας ὡς κλέφτες, μὲ τὴ λέξι αὐτή. Εἶμαι λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θρίζετε μὲ τὴν λέξι «Γκρέκ». Εἶμαι ἕνας Γκρέκ πραγματικός. Μὲ κατακαθάνατε;

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος παρακάλεσε τότε τὸν Μουρούζην νὰ καθῆσθαι.

—Ὅριστε, καθῆστε, κύριε ταγματάρχα, νὰ μοῦ πῆτε τί θέλετε... τοῦ εἶπε.

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μουρούζης θυμωμένος. Τὰ πόδια μου εἶνε ἀρκετὰ γερά. Δὲν θέλω νὰ καθῶ. Θέλω βίως κάτι ἄλλο.

—Πές τε μοῦ, τί θέλετε;

—Θέλω αὐριο τὸ πρωὶ νὰ δημοσιεύσετε στὴν ἴδια θέσι τοῦ σημερινοῦ ἄρθρου σας, ὅτι μὲ τὴν λέξι Γκρέκ δὲν ἐννοῦσατε νὰ προσβάλετε τοὺς Ἕλληνας. Ἄν μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας ὅτι θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ διόρθωσι, τότε θὰ καθῶ. Νομίζω, ὅτι σεῖς, ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος, θὰ κάμψετε αὐτὴ τὴν δικαίη διόρθωσι.

—Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Γάλλος δημοσιογράφος.

Ὁ Μουρούζης τὸν ἐκύτταξε τότε ἄγρια καὶ περιφρονητικά.

—Ἐπίστε ἀδύνατον; ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησεν ὁ Γάλλος ἀρθρογράφος.

—Ὅπως θέλετε. Μὰ ἐγὼ θὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ μοῦ δώσετε ἰκανοποίησι.

Καὶ ὁ Μουρούζης ἔφυγε καταθυμωμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Γκολάρ, ἀφοῦ τοῦ ἄφησε τὸ ἠμιλλίτιο του.

Ἄμεσως κατόπιν ὁ Μουρούζης ἐπῆγε νὰ ὀρθῇ φίλους τοῦ ἀξιωματικούς, στοὺς ὁποίους διηγήθηκε τὸ ἐπίσῃδιο. Ἐπειτα ἀνέθεσε σὲ δύο ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοὺς νὰ τοῦ χρησιμεύσουν ὡς μάρτυρες μονομαχίας μὲ τὸν Γκολάρ. Αὐτοὶ ἐδέχθησαν τὴν ἐντολὴ καὶ σὲ λίγο ἐπῆγαν τὸν Γάλλο δημοσιογράφο καὶ τοῦ ἀνεκίωσαν τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς τους.

Ὁ Γκολάρ τοὺς ἐδέχθηκε μὲ εἴθιμο ὕψος. Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφάνηκε περιέργω. Μάλιστα μὲ κάποιον εἰρωνικὸ τόνο τοὺς εἶπε:

—Ἄν ἀρχίσουμε ἔτσι, δὲν νομίζετε πὸς ὑπάρχει φόβος νὰ μονομαχήσω μὲ ἔλους τοὺς Ἕλληνας ποὺ φθάνουν τὰ δεκά ἐκατομμύρια;

Μὰ οἱ δύο μάρτυρες τοῦ Μουρούζη δὲν ἔσφισαν νὰ προχωρήσῃ ἡ εἰρωνεία τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου.

—Ὅχι, τοῦ εἶπαν. Ἀρκεῖ ὁ Μουρούζης. Θὰ μονομαχήσετε μὲ αὐτόν. Εἶνε ἀρκετὸς νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς συμπατριώτες του.

Ὁ Γκολάρ κατάλαθε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ζεφυγῇ. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ διορίσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς μάρτυρες του. Ἐντός τῆς ἡμέρας οἱ μάρτυρες συναντήθησαν κ' ἐκανόνισαν τὰ πράγματα. Ἡ μονομαχία ὀρίσθη νὰ γίνῃ τὴν ἑλλήνικα σ' ἕνα κῆπο, στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ.

Ἐκεῖ ἐφθάσαν τὸ ἄλλο πρωὶ οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες τους. Μὰ ὁ Γκολάρ ἐπροσπάθησε καὶ πάλιν ν' ἀποφύγῃ τὴν μο-

νομαχία καὶ εἶπε στοὺς μάρτυρες του:

—Δὲν θέλω γιὰτὶ ὁ κύριος Μουρούζης ἐπιμένει νὰ μονομαχήσῃ.

Μὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρες τοῦ Μουρούζη τοῦ εἶπε τότε αὐστηρά:

—Στὴν Ἑλλάδα, κύριε, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ μονομαχήσουν, μονομαχοῦν. Δὲν προσπαθοῦν ν' ἀποφύγουν...

Ἡ μονομαχία ἐγίνε. Οἱ ἀντίπαλοι ἀντήλλαξαν μιά σφαῖρα μὲ περίστροφο καθένας. Μὰ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ἐφάνη τυχερός. Ἐπλήγωσε τὸν Μουρούζην τὸν ἀριστερὸ μπράτσο. Αἷμα ἔτρεξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ τραῦμα. Κι' οἱ γιὰ τοῦ ἐπληρώσαν καὶ τοῦ ἔθεσαν τὴν πληγὴ.

Τότε ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ἔδωσε τὸ χερί τοῦ ἑλπίου τοῦ Μουρούζη. Ὁ τραυματισμένος Μουρούζης τοῦ ἔδωσε τὸ δεξιὸ του χερί καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σὰς δίδω αὐτὸ τὸ χερί. Δὲν σὰς δίδω, ἵπως θάθελα, τὸ χερί τῆς καρδιάς. Εἶνε πληγωμένο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας εἶπε τότε στὸν Γκολάρ:

—Τὸ ἄρθρο σας ἐσθύθηκε μὲ τὸ αἷμα τοῦ κ. Μουρούζη!...

Μιά ἀπὸ τίς πιὸ περιέργες καὶ περίφημες περιπέτειες τοῦ πρίγκηπος Μουρούζη εἶνε καὶ τὸ σοβαρὸ του ἐπισῃδιο στὸ Παρίσι, μὲ τὸν κατόπι βασιλεῖα Πέτρο τῆς Σερβίας.

Βασιλεὺς τῆς Σερβίας τότε ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ λίγα χρόνια κατόπιν ἐδολοφονήθη στὸ Βελιγράδι, μαζὺ μὲ τὴν εὐνοουμένη του Δράγα. Ὁ κατόπιν βασιλεὺς Πέτρος Καραγεώργιεβιτς, πατέρας τοῦ σημερινοῦ βασιλεῶς τῆς Γιουγκοσλαβίας Ἀλεξάνδρου, φθισκὸταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Παρίσι. Ἐκπτώσις καὶ διαγωγὸς ἀπὸ τῆ Σερβίας, περνοῦσι τὸν καιρὸ του στὸ Παρίσι, ὅπου γλεντοῦσε ἐρισκοντας παρηγορία στὶς διασκεδάσεις τῶν νυκτερινῶν κέντρων, στὰ ὁποῖα ἐσῆυχαζε ἐγνωστος καὶ ἀγνώριστος.

Μιά νύκτα ὁ Μουρούζης συναντήθηκε σ' ἕνα καμπαρὲ τοῦ Παρισιοῦ μὲ τὸν Πέτρο Καραγεώργιεβιτς. Δὲν ἐγνωρίζον καθόλου. Μὰ ὁ Μουρούζης ἔκανε τίς συνηθισμένες του τρέλλες καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ περιέργεια.

Αὐτὴ ἡ περιέργεια τοῦ Πέτρο ἔπειρασε τὸν Μουρούζην, ποῦ ἦταν καὶ πιωμένος ἀρκετὰ. Ἐκτύταξε λοιπὸν κ' ἐκείνος τὸν Σερβο πρίγκηπα καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί κυττάζετε; Τί συμβαίνει;

—Δηλαθῆ, τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ῥώτησε ἀδιάφορα ὁ Πέτρος.

—Γιατὶ μὲ κυττάζετε ἔτσι πε-

ριέργως;

Ὁ Πέτρος ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Γιατὶ σὰς κυττάζω; Ἀπαγορεύεται νὰ σὰς κυττάζω;

—Τὸ ἀπαγορεύω ἐγὼ! εἶπεν ὁ Μουρούζης.

—Καὶ ποῖς εἶσθε σεῖς; ἔκαμεν ἀπότομα ὁ Πέτρος.

Ὁ Μουρούζης ἐσηκώθη ἀμέσως ἐπάνω καὶ ἔδωσε ἕνα γερό χαστούκι στὸν πρίγκηπα Πέτρο. Κατόπιν τοῦ ἐπέταξε καὶ τὸ μπιλλίτιο του ἀπάνω στὸ τραπέζι του καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καμπαρὲ ἀντελήφθη τὸ ἐπίσῃδιο καὶ ἐπλησίασε τὸν Μουρούζην.

—Τί σὰς συνέβη; τὸν ρώτησεν.

—Ἐσυγύρισα αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ! ἀπάντησε ὁ Μουρούζης.

—Τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα τὸν Πέτρο τῆς Σερβίας.

Ἡ πληροφορία ὅτι τὸ πρόσωπον ποῦ εἶχε χαστούκισαι ἦταν πρίγκηπος τῆς Σερβίας, δὲν ἔταραξε καθόλου τὸν Μουρούζην.

—Εἶνε συνηθισμένο γιὰ μένα αὐτό, εἶπε στὸ διευθυντὴ τοῦ καμπαρὲ. Μὴν ἀνησυχεῖτε...

Στὸ μεταῦ ὁ Πέτρος ἔφυγεν ἀπὸ τὸ καμπαρὲ καὶ τὸ ἐπισῃδιο ἔληξε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ Παρισιὰνὰ φύλλα ἐδημοσίευσαν τὸ ἐπίσῃδιο μὲ πολλὰ σχόλια.

Ὁ Μουρούζης ἐνόμισε ὅτι ὁ Πέτρος θὰ τοῦ ἔστειλε τοὺς μάρτυρας του γιὰ μονομαχία.

Μὰ ἐπέρασαν ἡ εικοσιεσσαρὲς ὥρες, χωρὶς νὰ φανοῦν οἱ μάρτυρες, ἄν καὶ ὁ Μουρούζης τοῦ εἶχεν ἀφήσει τὸ μπιλλίτιο του, μὲ τὴν διεύθυνσι του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

